

Kvicke Kurresson och Gösta Grymt

© Minna Riikka Järvinen

En kväll när vi var på väg hem från stugan tryckte mamma plötsligt bromsen i botten. Kraften från bromsningen fick bilen att tvärstanna. Lyckligtvis fångade säkerhetsbältena oss och pressade ner oss i sätena. "En ekorre", flämtade mamma när hon hämtat sig lite. "Så där är de alltid. Först rusar de ut för att korsade vägen, men vänder tvärt i rena förskräckelsen. Om de bara kunde välja att gå åt någondera hållet, men nej. Mitt i allt störtar de ut på vägen när man minst anar det", muttrade hon. "När man får syn på en ekorre ska man alltid sakta ner, helst stanna upp."

Medan vi pratade glodde en mörk varelse på oss bakom ett enrissnår. Ett par betar blänkte till bland skuggorna. Varelsen fnyste tyst: "Det var nära ögat för Kvicke. Han har ännu mycket att lära sig." Så vände den sig om och brakade in i skogen. Klövarna lämnade djupa spår i mossan.

Nästa morgon hade vi redan glömt hela incidenten på skogsvägen. Det var nämligen ingen vanlig morgon. Jag spände mig kolossalt. Hela sommaren hade vi övat rutten flera gånger och pratat om alla de saker jag skulle minnas på vägen. Men nu var den första skoldagen här och det var slut på övandet! Mamma skulle följa mig, men bara för att verkligen försäkra sig om att jag var försiktig och såg mig noga omkring.

Samtidigt i skogen samlades en egendomlig flock: Harpaltar, unghjortar, ekorrarnas och andra fyrfota vänner. Alla skogens ungdjur hade hittat dit, också vår vän Kvicke Kurresson med de snabba tassarna. Alla satt tysta som möss eftersom vildsvinet Gösta Grymt var på uselt humör. Trots att han hade predikat om hur man skulle bete sig när man korsade vägen var Kvicke ändå nära att bli överkörd. Det var Kvicke's smala lycka att föraren var försiktig och bromsade när hon fick syn på honom.

Vid sidan om stod också Göstas fru Amalia Grymt, född Mild, och följde samtalet med stigande oro. Hon visste hur Gösta kunde bli när var på det humöret. I sin ungdom hade han varit en dumdräsig och överlägsen slagsbult som utan att blinka vräkte undan alla som kom i hans väg. Fast numera var han klok nog att använda sina krafter med eftertanke. Som nu, när han hade talade till skogens juniorer och lärde dem att klara sig i livet. Inte minst bland människorna och deras fordon.

Märkbart sur harklade sig Gösta Grymt och tog till orda: "Hör här, knattar. När jag ännu var en randig kulting brukade vi morsgrisar springa efter varandra, mamma först och så vi i ett långt led med trynena jagande efter knorren framför. För vildsvin i urskogen var det ett bra sätt att röra sig. Bakom suggan var man tryggast i världen. Vi hade klarat oss bra så, om det inte hade varit för jägarna som drev oss till andra trakter där skogarna var små och omringade av åkermark. Vägar korsade varandra än här, än där. Hundar som rastade sina människor. Grönklädda skogsvandrare med rävmärken på kläderna".

"Då sa mamma åt oss att det var slutsansat i långa led", fortsatte Gösta. "Hon sa att alla själva skulle lära sig att se upp för folk och fordon när man gick över vägen och titta noga efter bullrande plåtlådor och andra surrande spektakel. Mamma lovade att den som följde reglerna kunde dubbas till en Rändernas Riddare, alltså bli en av skogens ädlaste hjältar. Och så här ser deras vapen ut."

Stolt lyfte Gösta upp en vapensköld som föreställde ett vildsvinshuvud omgivet av fyra hjärtan. "Är det någon av er knattar som vet varför det är hjärtan på skölden?", dundrade Gösta och fortsatte utan att vänta på svar. "Adelskap förpliktar och varje hjärta står för en dygd. Den första plikten är att se efter dem som är mindre och lära dem att hitta de tryggaste skogsstigarna bland människans farleder. Det andra hjärtat står för vänskap. Om ni övar flitigt och följer er plikt kan ni alla en dag bli Rändernas Riddare. Också du, Kvice Kurresson!", sa Gösta Grymt. "Då får ni bära deras tecken, men inte förrän ni tagit till er dygderna i alla fyra hjärtan. Två har jag redan nämnt, men ni ska själva lista ut vilka de två återstående är."

Äntligen var stunden inne och mamma och jag var redo att bege oss ut på skolvägen. Min ryggsäck var lätt, men jag väntade med spänning på allt jag skulle få fylla den med. När vi närmade oss skolan märkte jag något utöver det vanliga. Vid övergångsstället stod människor klädda i svartvitrandiga domartröjor. En av dem kom fram till mig och sa: "Kom, så följer jag med vid övergångsstället. Även om det här är ett övergångsställe ska du alltid komma ihåg att titta åt vänster och åt höger och se upp för bilar." När vi gick sida vid sida upptäckte jag ett märke på tröjan. Det föreställde ett vildsvin med hjärtan runt omkring. Där stod Rändernas Riddare.